

2.2. MELEKLER İYİLİĞİN VE GÜZELLİĞİN SEMBOLÜDÜR

MELEĞİN SESİ

Halil düşünmeyi seven, zeki ve akıllı bir çocuktur. Bir gün babasına dedi ki: “Annemin bizim için çalışıp yorulduğunu görünce bazen çok üzülüyorum. O zaman ona yardım etmek ge-liyor içimden. Ben de anneme yardım ediyorum. Bazen de onun bana çok ihtiyacı olduğu hâlde dışarı çıkıp oynamak istiyorum ve öyle yapıyorum. Annemi çok sevdiğim hâlde niçin böyle davrandığımı bilemiyorum.” Babası: “Bu hâl sadece sende değil, herkeste vardır oğlum.” dedi Halil’e. “Gerçekten mi baba? Doğrusu buna çok sevindim. Sadece ben böyleyim diye kendimi suçluyordum. Ama bunun nedenini öğrenmek istiyorum. Bunlar birbirinin zıddı düşünceler değil mi?” diye sordu babasına Halil. “Öyledir elbette. İnsan, gözüyle göremediği, birbirinin zıddı iki varlığın sürekli etkisi altında olduğu için böyle farklı düşünür. Bu varlıklardan biri melek, diğeri şeytandır.” dedi babası. “Melek bize ne yapar babacığım?” diye sordu bu kez de Halil.

Babası, “Melek bize iyiliği telkin eder. ‘İyi ol!’ der. ‘Şu iyiliği yap!’ der. Bizim kötü bir şey yapmamızı istemez. Bir kötülük yaparsak melek buna üzülür.” dedi. Bu yanıtın üzerine Halil “İyi ama ben bir şey yapmak istediğimde içimde ‘Şunu yap!’ ‘Bunu yapma!’ diye bir ses duymuyorum ki!” dedi. “Meleğin ve şeytanın sesi bizim sesimize benzemez oğlum. Onlar doğrudan doğruya bizim düşüncelerimizi etkilerler.” diye açıklamaya çalıştı babası. Bu kez Halil, “Meleğin şeklini çok merak ediyorum. Bazen bana ‘Melek yavrum!’ diyorsunuz. Yoksa melek bize mi benzer baba?” diye sordu.

M. Yaşar KANDEMİR
(*Meleklerle İnanıyorum*, s.11)
(Sadeleştirilmiştir.)